

udvalgsformændene 50 pct.s lønfremgang. Virkningerne af denne stødende uretfærdighed fra august-forslagsregeringen reduceres lidt gennem forslaget.

ad 2.

Vedr. beslutningsforslaget er der også tale om en genfremstilling. Tilsvarende forslag er tidligere 3 gange blevet behandlet af folketinget, jfr. „Fremskridt“ 22-1975 side 10. Senest skete det som forslag til folketingsbeslutning nr. XV af 22. oktober 1975, se Folketingstidende 1975-76, forhandlingerne sp. 431, 2369 og 9450, tillæg A, sp. 1121 samt tillæg B, sp. 1089.

Da der skulle afgives betænkning om forslaget den 30. april 1976, var fremskridtspartiet ene om at indstille det til vedtagelse, men alle de andre partier fandt det dog fornødent at oplyse, at de gerne ville forhandle om justeringer. Så snart forslaget var nedstemt den 6. maj 1976, opfordrede fremskridtspartiet derfor — i brev af 7. s.m. — til, at justeringsdrøftelsen blev sat i gang.

Folketingets bureau indbød da også ved skrivelse af 4. juni 1976 til forhandling om revision af reglerne. Nu mere end 10 måneder senere må det imidlertid konstateres, at denne henvendelse er blevet syltet. Fremskridtspartiets eneste mulighed for at få gang i forhandlingerne er nærværende beslutningsforslag.

Valget den 15. februar 1977 ændrede lidt ved antallet i folketinget af offentligt ansatte og af ansatte i interesseorganisationerne. Men den gruppe udgør stadig procentvis en langt større del af folketingets medlemmer end af befolkningen. Grunden hertil er indlysende: de offentligt ansatte kan oppebære indtil 2/3 af deres løn, samtidig med at de er folketingsmedlemmer. Selv om de ikke viser sig på deres arbejdsplads, får de alligevel 1/3 af lønnen udbetalt, samtidig med at ancienniteten ruller. Og deres stillinger står parate den dag, de enten frivilligt eller ufrivilligt forlader folketinget. Modsat må arbejdsmændene ud at søge nyt arbejde — eller er det en selvstændig næringsdrivende likvidere sit firma eller ansatte lønnet medhjælp, mens vedkommende er medlem af folketinget.

Ændres den skæve fordeling i folketinget ikke forinden, vil den i dette århundrede føre til, at der bliver inddrevet et billionbeløb i skat ud over, hvad rimeligt er, med kæmpeskader til følge i form af massearbejdsledighed og mammutvalutaunderskud, som fører Danmark ud i bankerotzonen. Bl. a. fordi statens finanser er så anstrengte, bør lighed ikke tilvebringes ved at bedre kårene for folketingsmedlemmer, der ikke er offentligt ansatte, jfr. nærmere „Fremskridt“ 11-1976 side 40. Derfor henstilles det at bakke nærværende forslag op — også selv om det vil støde mod personlige særinteresser hos mange af medlemmerne.

Det er åbenbart, at der også i mangfoldige benordninger foregår et honorargriseri for skatteydernes penge. Bekæmpelse heraf må foregå jævnsides med behandlingen og vedtagelsen af nærværende forslag.

ad 3.

Denne del af forslaget er et led i kampen mod den uskik, det er at give løn for arbejde, der ikke udføres. Det må være meningen, at det kun er de personer, vælgerne har stemt på, der oppebærer vederlag som folketingsmedlemmer.

Hidtil var virkningen den, at den minister, som ikke er folketingsmedlem, ud over sine 16.095,48 kr. i ministerløn tillige fik udbetalt folketingsgagens grundbeløb, nemlig 10.742,63 kr., hvilket beløb så yderligere steg, da der pr. 1. april 1977 blev reguleret med dyrtidsportioner m. v.

ad 4.

Her er tale om et trin på vejen til at indføre en solidarisk ensartet og forbedret folkepension.

ad 5.

Denne del af forslaget tager især sigte på at få ophævet cirkulæret om, at offentligt ansatte fuldt ud kan bevare deres løn samtidig med, at de i indtil 30 dage om året deltager i kommunalpolitisk arbejde, således af de for den samme tid får både honorar — diæter, hedder det teknisk — for det politiske arbejde og løn for det skatteyderbetalte arbejde, de ikke udfører.